

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobce: **HRADECKÁ REALITNÍ, s. r. o.**
se sídlem Velké náměstí 149, Hradec Králové
zastoupen Mgr. Klárou Holubovou, obecnou zmocněnkyní
sídlem Okružní 948, Hradec Králové

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, 500 03 Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. listopadu 2011, č. j. KUKHK-33175/UP/2017/Sv,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 8. listopadu 2011, č. j. KUKHK-33175/UP/2017/Sv, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16. 228 Kč, a to do deseti dnů od právní moci tohoto rozsudku, k rukám žalobce.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Rozhodnutím ze dne 8. 11. 2011, č. j. KUKHK-33175/UP/2017/Sv, žalovaný zamítl jako nepřijatelné odvolání žalobce proti Sdělení Městského úřadu Hořice (dále také jen „správní orgán I. stupně“ nebo „stavební úřad“) ze dne 22. 9. 2017, č. j.: MUHC-

SU/14690/2017/VA (dále také jen „Sdělení“). Tímto Sdělením reagoval stavební úřad na podání žalobce ze dne 24. 4. 2017 (doplněné ještě podáními ze dne 14. 6. 2017 a 29. 6. 2017), kterým jej vyzýval k vydání rozhodnutí dle § 28 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), jímž měl určit, zda žalobci v řízení o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby „Rekonstrukce Velkého náměstí“ (dále také jen „Stavba“) přísluší postavení účastníka řízení dle § 85 odst. 2 písm. a) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), nebo dle § 82 odst. 2 písm. b) téhož zákona. Žalovaný shledal odvolání žalobce proti shora označenému Sdělení Městského úřadu Hořice nepřijatelným, protože Sdělení dle jeho názoru není rozhodnutím ve smyslu § 67 a násl. správního řádu, jde totiž o úkon správního orgánu dle části čtvrté správního řádu.

II. Obsah žaloby

2. S tímto závěrem žalobce nesouhlasí. Uvedl, že předmětné územní řízení bylo zahájeno Oznámením ze dne 9. 6. 2015, přičemž v tomto oznámení byl uveden jako účastník dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Tak s ním bylo ze strany stavebního úřadu jednáno i v dalším průběhu řízení. Při nahlížení do správního spisu v dubnu 2017 se však žalobce dozvěděl, že je stavebním úřadem považován za účastníka řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona. Stavební úřad přitom neučinil žádný procesní úkon, kterým by okruh účastníků řízení nově vymezil.
3. Žalobce se proto přípisem ze dne 24. 4. 2017 obrátil na stavební úřad, aby s ohledem na § 28 odst. 1 správního řádu posoudil, zda žalobci v daném řízení přísluší postavení účastníka řízení dle § 85 odst. 2 písm. a) nebo dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.
4. Žadatel o předmětné územní rozhodnutí totiž mezi pozemky, na kterých má být Stavba provedena, označil také pozemek p. č. 138/8 v k. ú. Hradec Králové. Pod tímto pozemkem se ale nachází stavba sklepních prostor 2. PP domu čp. 149, který je ve vlastnictví žalobce.
5. Žalobce upozornil na to, že v obdobných případech (pozemek p. č. 138/1 v k. ú. Hradec Králové, jehož se rekonstrukce dotýká a jsou pod ním rovněž sklepy patřící k domu č. p. 32 ve vlastnictví Biskupství Královéhradeckého) je s vlastníky sklepních prostor nakládáno jako s účastníky řízení dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona.
6. Stavební úřad vyřídil podání žalobce ze dne 24. 4. 2017 Sdělením. Tím ovšem dle žalobce postupoval v rozporu se správním řádem, neboť měl ve věci vydat usnesení dle § 28 správního řádu. Takové usnesení je rozhodnutím, proti kterému je přípustné odvolání a je případně následně přezkoumatelné správními soudy.
7. Žalobce dále poukázal na to, že k dané problematice se vyjádřilo rovněž Statutární město Hradec Králové podáním ze dne 25. 10. 2017.
8. Žalobce vyjádřil nesouhlas s názorem stavebního úřadu, že považuje za nadbytečné vydávat usnesení dle § 28 odst. 1 správního řádu s odkazem na § 89 odst. 4 stavebního zákona a že podání žalobce vyhodnotil jako námitku. Uvedené podání ale dle žalobce nebylo námitkou dle § 89 stavebního zákona, ale žádostí o určení jeho postavení ve vedeném územním řízení.

9. Uvedl, že postavení účastníků dle § 85 odst. 2 písm. a) a dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona se diametrálně odlišují. Zdůraznil zejména ustanovení § 86 odst. 3 stavebního zákona ve znění do 31. 12. 2017, podle něhož zasahuje-li záměr posuzovaný v územním řízení do nemovitosti, která není ve vlastnictví žadatele, musí žadatel současně s podanou žádostí předložit souhlas dotčené osoby. V dané věci je žadatelem o územní řízení Statutární město Hradec králové, uvedený souhlas mu však žalobce neposkytl.
10. Ve Sdělení se stavební úřad s touto skutečností nikterak nevypořádal. Neodůvodnil taky, proč považuje podání žalobce ze dne 24. 4. 2017 a následná doplňující podání za námitku do řízení.
11. Odvolání žalobce proti Sdělení pak žalovaný odmítl jako nepřijatelné s tím, že Sdělení není rozhodnutím. Obsahem podání žalobce ze dne 24. 4. 2017 se vůbec nezabýval.
12. Žalobce s odkazem na znění § 28 správního řádu uvedl, že při použití výkladové metody logického výkladu založeného na argumentu per analogiám legis, je zřejmé, že pro vyjasnění postavení účastníka se analogicky použije postup dle § 28 správního řádu. Stavební úřad měl tedy povinnost vydat o žádosti žalobce usnesení. Jeho postup tak byl v rozporu s citovaným ustanovením správního řádu. Žalovaný pak toto pochybení nenapravil.
13. Navrhl proto závěrem, aby krajský soud zrušil žalobou napadené rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě zopakoval skutkový stav případu a dodal, že Sdělení bylo stavebním úřadem vydáno v dosud neukončeném územním řízení. Vzhledem k zásadě dvoustupňovosti tohoto správního řízení nemůže nadřízený správní orgán do neukončeného řízení zasahovat, neboť je zároveň orgánem odvolacím. Proto se na základě žalobcem podaného odvolání ke Sdělení nijak nevyjadřoval (byť poznamenal, že jeho obsah nepovažuje za nezákonný). Pokud by Sdělení trpělo vadami (které ovšem žalovaný nezaznamenal), byl by stavební úřad (nikoliv žalovaný) povinen postupovat dle § 156 správního řádu.
15. Dle žalovaného stavební úřad jedná se žalobcem jako s účastníkem správního řízení, doručuje mu jednotlivé listiny, žalobce má možnost podávat námítky, proto není důvodu aplikovat postup dle § 28 odst. 1 správního řádu. V dosud neukončeném řízení je pak povinností stavebního úřadu po celou dobu zkoumat, jaká postavení jednotlivé osoby mají (a to i ve vztahu k 85 odst. 2 písm. a) nebo b) stavebního zákona) a podle toho shromažďovat podklady pro vydání rozhodnutí (např. ve smyslu § 86 odst. 3 stavebního zákona).
16. Proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Rozhodnutí krajského soudu a Nejvyššího správního soudu, činnost krajského soudu po vrácení věci k dalšímu řízení

17. Krajský soud o žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 9. 12. 2019, č. j. 30 A 5/2018-96, a to tak že žalobu zamítl. Vyšel z předpokladu, že Sdělení není rozhodnutím dle § 67 správního řádu, neboť za dané situace nedošlo k zásahu do žádného z žalobcových

veřejných subjektivních práv, a proto nebyl stavební úřad povinen vydat rozhodnutí dle § 28 odst. 1 správního řádu. A tedy že odvolání žalobce proti Sdělení bylo nepřipustným, protože nesměřovalo proti rozhodnutí ve smyslu § 82 odst. 1 správního řádu.

18. Ke kasační stížnosti žalobce však Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 8. 12. 2020, č. j. 2 As 394/2019-24 (dále také jen „Rozsudek NSS“), shora citovaný rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
19. Z obsahu Rozsudku NSS považuje krajský soud za vhodné ocitovat následující pasáže. Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval otázkou dopadu Sdělení do hmotných práv žalobce:

„[16].....Pokud jde o dopad do hmotných práv, nelze krajskému soudu přisvědčit, že k závěru o jejich shodném postavení stačí, že obě skupiny účastníků řízení mohou podávat námitky. V § 89 odst. 4 stavebního zákona je toto právo skutečně přiznáno všem účastníkům řízení, každý však může uplatňovat námitky proti projednávanému záměru v rozsahu, jakým může být jeho právo přímo dotčeno. Toto dotčení může být mezi účastníky podle § 85 odst. 2 písm. a) a podle písm. b) téhož ustanovení odlišné; ostatně odlišný rozsah jejich hmotných práv je kritériem pro zařazení do obou skupin účastníků řízení. Dopad do hmotných práv tu tedy může být rozdílný, nehledě na stěžovatelem tvrzený zásah do hmotného práva tím, že zařazením mezi účastníky řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona je také popřeno právo vlastníka pozemku na vyjádření souhlasu či nesouhlasu podle § 86 odst. 3 [nyní § 86 odst. 2 písm. a)] stavebního zákona.

[17] Změní-li se důvody pro postavení účastníka řízení v průběhu řízení, měl by o tom být vyrozuměn; to je součástí vstřícnosti správního orgánu vůči dotčeným osobám plynoucí z § 4 správního řádu. V daném případě stěžovatel sám požádal o to, aby byl dále veden jako účastník řízení podle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, neboť byl přesvědčen, že přearazením do skupiny účastníků řízení podle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona došlo k zásahu do jeho procesních i hmotných práv. Nezbytnost vydání negativního rozhodnutí závisí na tom, zda je ze spisu bez dalšího zjišťování zřejmé, že účastníkem řízení v požadované kategorii být nemá. To v daném případě splněno nebylo, spis předložený soudu tyto podklady neobsahuje, přestože pravděpodobně existují. Důvody uvedené ve Sdělení pak nepokrývají v úplnosti všechny skutečnosti, které jsou pro určení postavení účastníka řízení podstatné.“

20. Následně se Nejvyšší správní soud zabýval charakterem podzemních staveb a v souvislosti s tím konstatoval:

„[19] Pokud jde o podzemní stavby se samostatným účelovým určením, musí být funkčně samostatné; pokud nejsou, jsou součástí s ní související nadzemní stavby. Příkladem staveb, které nejsou součástí pozemku, ale jsou samostatnými stavbami, ač jsou pevně spjaty s pozemkem a nelze s nimi bez porušení podstaty manipulovat, jsou dálnice, silnice a místní komunikace (zákon č. 31/1997 Sb., o pozemních komunikacích); k tomu viz Občanský zákoník, Komentář, Petrov, Výtisk, Beran a kolektiv, C. H. Beck, Praha 2017, s. 531. Z toho je zřejmé, že pokud jsou stěžovatelem označené podzemní stavby stavbami se samostatným účelovým určením, je jako jejich vlastník v postavení souseda (zdola) ve vztahu ke stavbě náměstí, jehož stavební část je komunikací (tedy samostatnou nemovitostí), a to navíc k postavení vlastníka hlavní sousední stavby. Pokud podzemní stavby jsou součástí hlavní stavby stěžovatele, je dotčen pouze jako sousedící vlastník této hlavní stavby. V obou případech pak je rozhodné, zda na sklep jako samostatnou stavbu či jako součást hlavní stavby stavba komunikace přiléhá, či nikoliv.“

21. Nejvyšší správní soud poté dospěl k závěru, že ze správního spisu nejsou zjištěny rozhodná pro posouzení charakteru podzemních staveb žalobce zřejmá. Poukázal zejména na zmínky o kontrolní prohlídce, která měla být stavebním úřadem ohledně dané problematiky uskutečněna, ale doklad o jejím výsledku není součástí správního spisu a nebyl ani hodnocen při posuzování žalobcovy žádosti o jiné postavení v řízení.
22. V návaznosti na to uvedl:
- „[22] Žalovanému lze přisvědčit, že při zamítnutí odvolání jako nepřipustného se mohl zabývat pouze tím, zda se jedná o nepřipustné odvolání, a nikoliv podstatou věci. Problém je, že podstata věci hraje roli právě pro posouzení nepřipustnosti odvolání. V první řadě není rozhodné, že stěžovatel „nějakým“ účastníkem řízení byl, neboť existují rozdílné kategorie účastníků řízení s odlišnými dopady do jejich procesních i hmotných práv. Pokud by žalovaný na podkladě spisu zjistil, že podklady pro posouzení účastenství byly úplné a jednoznačné a důvody Sdělení tomu odpovídaly (tj. rozhodnutí o účastenství nebylo třeba vydávat), pak měl toto shrnout a o tuto argumentaci opřít, že Sdělení není rozhodnutím, a že odvolání proti takovému úkonu je nepřipustné. Pokud ovšem na podkladě spisu a neúplných důvodů uvedených ve Sdělení nelze otázku považovat za jasnou (a tedy mělo být vydáno rozhodnutí), mohl žalovaný akceptovat, že Sdělení je po materiální stránce negativním rozhodnutím, připustit odvolání a vady odstranit v odvolacím řízení, tj. postavit najisto splnění podmínek požadovaného účastenství. Žalovaný tedy rozhodl o zamítnutí odvolání jako nepřipustného, aniž měl postaveno najisto, že rozhodnutí nemělo být vydáno, ani že napadený úkon nelze považovat za rozhodnutí.“*
23. Vytkl poté krajskému soudu, že akceptoval obsah správního spisu, ačkoliv z něj nebylo možno zjistit podstatné skutkové okolnosti, které mohly mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí. Postavení rozhodných skutečností najisto dle Nejvyššího správního soudu vyžaduje doplnění řízení o protokol ze shora uvedené kontrolní prohlídky stavebního úřadu, případně o další listiny ze správního spisu, který je veden o územním řízení, pokud jimi lze osvětlit charakter podzemních staveb žalobce a jejich souvislost se stavbou náměstí. A uzavřel, že toto doplnění není vyloučeno v řízení před krajským soudem.
24. Po vrácení věci k dalšímu řízení proto krajský soud, vázán právními závěry vyslovenými v Rozsudku NSS (viz § 110 odst. 4 s. ř. s.), vyzval žalovaného, aby příslušné části správního spisu soudu předložil a současně dal oběma stranám sporu možnost se k věci (v reakci na závěry obsažené v Rozsudku NSS) vyjádřit.
25. Žalovaný k výzvě soudu předložil ty části správního spisu vedeného v územním řízení, které buď výslovně požadoval krajský soud, nebo které žalovaný považoval za relevantní pro posouzení předmětné otázky (k tomu v podrobnostech níže). Dále se již k věci nevyjádřil.
26. Žalobce odkázal na obsah Rozsudku NSS, zejména na nutnost posouzení charakteru jeho podzemní stavby. Dále poukázal na jím již v soudním řízení předloženou listinu, a to Dohodu o zajištění obslužnosti duchovní správy a charitativní služby v souvislosti s rekonstrukcí Velkého náměstí v Hradci Králové, která byla dne 1. 7. 2015 uzavřena mezi Statutárním městem Hradec Králové a Biskupstvím Královéhradeckým. V tomto případě správní orgán vyšel z předpokladu, že pokud podzemní prostory zasahují pod náměstí, měl by být jejich vlastník považován za účastníka územního řízení dle § 85 odst.

2 písm. a) stavebního zákona se všemi právními důsledky z toho plynoucími. Nadále tedy trval na svém procesním návrhu na zrušení napadeného rozhodnutí.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

27. Poté krajský soud znovu přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů. Vyšel přitom ze skutkového a právního stavu, který byl dán v době rozhodování správního orgánu.
28. Předně konstatoval, že podklady předložené žalovaným po vrácení věci k dalšímu řízení (které budou v podrobnostech popsány níže), nemají povahu samostatných důkazů, neboť není sporu o tom, že se jedná o části správního spisu, který je veden o územním řízení. S ohledem na rozsah Stavby je správní spis velmi rozsáhlý a je pochopitelné, že žalovaný původně zaslal krajskému soudu pouze ty jeho části, které považoval v tu chvíli za relevantní. S ohledem na právní závěry obsažené v Rozsudku NSS pak k výzvě krajského soudu předložil ještě další, pro posouzení věci potřebnou část správního spisu. Podstatné je, že za této situace nemusel krajský soud provádět touto další částí správního spisu dokazování ve smyslu § 52 s. ř. s., a nebylo tedy z toho důvodu třeba ve věci s ohledem na znění § 77 odst. 1 s. ř. s. nařizovat jednání.
29. Věc tak projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jelikož s tím oba účastníci řízení souhlasili (žalobce výslovně, žalovaný postupem dle věty druhé citovaného ustanovení).
30. Z protokolu o kontrolní prohlídce, která se uskutečnila dne 7. 6. 2017, lze dovodit, že sklep žalobce pod jeho domem čp. 149 se nachází ve 2. podzemním podlaží. Při jednání zástupce žalobce předložil „pasport“ domu čp. 149, jehož součástí je i výkres půdorysu 1. podzemního podlaží a výkresy řezů. V ostatním už se účastníci prohlídky neshodli. Dle názoru stavebního úřadu je z výkresů patrné, že konstrukční vrstvy chodníků a komunikace nezasáhnou do konstrukčních vrstev sklepa, a to ani v 1. podzemním podlaží, ani v 2. podzemním podlaží. Zástupce žalobce naopak tvrdil, že k dotčení sklepa rekonstrukcí komunikace dojde, a že by z toho důvodu měl být účastníkem územního řízení dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona. Zemními pracemi dle něho dochází k přímému kontaktu Stavby se sklepem. Stavební úřad k tomu dodal, že „tuto možnost prověří“. Z připojených výkresů krajský soud zjistil, že sklep žalobce pod domem č. 149 skutečně určitou částí (byť malou) zasahuje pod přilehlou komunikaci – chodník (pozemek p. č. 138/8). Tato skutečnost ostatně plyne i z barevných fotografií, které byly součástí podání žalobce ze dne 14. 6. 2017.
31. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, stavební úřad by nebyl povinen vydat na základě požadavku žalobce domáhajícího se toho, aby s ním bylo v územním řízení jednáno jako s účastníkem dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, rozhodnutí dle § 28 odst. 1 správního řádu pouze pokud by se jednalo o situaci zcela jasnou a nespornou, kdyby podklady pro posouzení účastenství byly zcela jednoznačné. Pouze za takové situace by Sdělení nemělo povahu rozhodnutí dle § 67 správního řádu.
32. Na základě shora uvedeného však dospěl krajský soud k závěru, že o takovou situaci se v projednávané věci nejednalo. Naopak, jak plyne z obsahu správního spisu, stavební úřad i žalobce měli na charakter podzemní stavby (sklepa) pod domem čp. 149 odlišné názory a to i po kontrolní prohlídce a předložení technické dokumentace. Krajskému

soud tak nezbyvá, než konstatovat, že ohledně této otázky pochybnosti existovaly. Pak ovšem existovaly a existují rovněž pochybnosti o tom, zda s žalobcem má být v územním řízení jednáno jako s účastníkem dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nebo jako s účastníkem dle 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.

33. Za takové skutkové situace (tedy nejednoznačné, nejasné, nikoliv nesporné) bylo na základě přípisu žalobce ze dne 24. 4. 2017 (doplňného ještě podáními ze dne 14. 6. 2017 a 29. 6. 2017), jímž se domáhal toho, aby s ním stavební úřad nadále jednal jako s účastníkem dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona, povinností stavebního úřadu vydat rozhodnutí dle § 28 odst. 1 správního řádu. **Proto je nutno Sdělení považovat po materiální stránce za takové rozhodnutí.**
34. Pak ovšem bylo proti tomuto rozhodnutí odvolání přípustné a bylo možno posoudit věc v odvolacím řízení, v němž měl žalovaný postavit najisto splnění podmínek požadovaného účastenství, jak uvedl Nejvyšší správní soud ve svém zrušujícím rozsudku.
35. Tak ovšem žalovaný nepostupoval, neboť odvolání označil z důvodů shora uvedených za nepřipustné. S ohledem na shora uvedená zjištění krajského soudu je však nutno tento jeho závěr označit za chybný.
36. Krajský soud opakuje, co už uvedl ve svém původním rozsudku v této věci. V případě, že odvolací správní orgán zamítne odvolání jako nepřipustné, může soud ve správním soudnictví zkoumat pouze to, zda byly dány zákonné důvody pro takový postup odvolacího orgánu. Nemůže tedy posuzovat žádné jiné s tím spojené skutečnosti (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007-11).
37. V posuzované věci opřel žalovaný svůj závěr o nepřipustnosti odvolání žalobce proti Sdělení pouze o závěr, že Sdělení nemá povahu rozhodnutí dle § 67 odst. 1 správního řádu, tedy odvolání proti němu není přípustné. Tento právní názor ze shora uvedených důvodů neobstál. Krajskému soudu tak nezbylo, než rozhodnutí žalovaného z důvodu jeho nezákonnosti zrušit dle § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc mu vrátit k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán v dalším řízení vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
38. V něm tedy žalovaný bude na Sdělení nahlížet tak, že se jedná po materiální stránce o rozhodnutí dle § 28 odst. 1 správního řádu, tedy o rozhodnutí dle § 67 správního řádu, proti němuž je odvolání přípustné. A v intencích pokynů obsažených v Rozsudku NSS odstraní vady Sdělení a posoudí, zda žalobci bude v předmětném správním řízení příslušet postavení účastníka řízení dle § 85 odst. 2 písm. a) stavebního zákona nebo účastníka řízení dle § 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona.
39. Obiter dictum krajský soud doplňuje, že touto otázkou se nemohl v daném soudním řízení zabývat, neboť by tím překročil mantinely svého přezkumu (viz bod [36] tohoto rozsudku). Posoudit ji přísluší primárně správním orgánům. Úkolem správních soudů je totiž přezkoumávat zákonnost a správnost rozhodnutí správních orgánů, nikoliv jejich činnost nahrazovat.

VI. Náklady řízení

40. Výrok o nákladech řízení se obecně řídí zásadou zakotvenou v ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Dle § 110 odst. 3 s. ř. s. zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, rozhodne krajský soud v novém rozhodnutí i o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti.
41. V řízení měl úspěch žalobce. Ten si vyúčtoval své náklady řízení v přípise ze dne 12. 3. 2021.
42. V řízení o žalobě před krajským soudem žalobce uhradil soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč. V tomto řízení byl zastoupen obecnou zmocněnkyní, jiné náklady mu tak nevznikly.
43. V řízení o kasační stížnosti uhradil žalobce soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5 000 Kč.
44. V tomto řízení musel být (a byl) zastoupen advokátem. Zástupce žalobce učinil ve věci 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepis kasační stížnosti) po 3. 100 Kč (srovnej § 11 odst. 1 písm. a/ a d/ vyhlášky č. 177/1996 Sb., dále § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 citované vyhlášky). Rovněž má právo na náhradu režijních paušálů za 3 úkony právní služby po 300 Kč. Protože právní zástupce žalobce je registrován jako plátce DPH, je nutno uvedenou odměnu povýšit o 21 % DPH – 1 428 Kč. Náklady řízení o kasační stížnosti na straně žalobce tak činí 13 228 Kč.
45. Krajský soud nemohl žalobci přiznat jím účtovanou paušální náhradu 300 Kč dle vyhlášky č. 254/2015 Sb., za sepis vyjádření k rozsudku kasačního soudu, protože tuto vyhlášku nelze v řízení dle soudního řádu správního aplikovat.
46. Celkem tedy činí náklady řízení na straně žalobce 16 228 Kč.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 7. dubna 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu